

Highlights from the Swedish Radio Jazz Archives
DUKE ELLINGTON IN SWEDEN 1973
featuring the Swedish guests **Alice Babs**
Rolf Ericson, Åke Persson, Nils Lindberg

Alice Babs:

When I hear anyone using the word “unexpected” or “surprise” I cannot avoid thinking about the Duke and those days leading up to this Malmö event. Why?

Because only on the previous evening in Westminster Abbey I was fully convinced that this had been his “last night stand”. Duke was very ill and even the painkiller shots applied by Mercer to his father seemed to have no effect. We had accepted an invitation to have supper with Prime Minister Edward Heath in no. 10 Downing Street immediately after the concert and so had Princess Margaret, Ruth Ellington and a few more people, but the Duke stopped by at no. 10 on his way back to the Dorchester Hotel only to make his excuses for not being able to come. Therefore, to meet D.E. just one day later in Malmö, apparently fit as a fiddle and even with the looks of that “young promising apprentice piano player” (as he announced himself at the concert), was to me *the* surprise of my life.

But then I have to forget the runner-up sensation of unexpectedness from only a few days earlier. I was engaged to sing “The Second Sacred Concert”, which I knew by heart, when Duke phoned to ask me to come to London as soon as possible for rehearsal, because what he had in mind was an entirely new concert. To call that a surprise is an understatement.

Well, back to Malmö. To tell you the truth, I find it difficult to recall any occasion, when the Duke had displayed more of that contagious enthusiasm that had become his hallmark. Could it be the sounds of Åke Persson’s trombone and Rolf Ericson’s trumpet that had this invigorating effect? This was not an everyday listening pleasure for the Maestro who loved them both, and welcomed every opportunity to let them “sit in”. I myself had a very special reason for wanting the Duke to be his normal fit self that day in Malmö. I had prepared *my* surprise for *him* by asking Nils Lindberg to fly down from Dalecarlia to accompany me on the piano for a performance

of *There’s something about me without him that really is not me*, a composition which the Duke had dedicated and presented to me during a luncheon four months earlier in the home of his sister Ruth in New York. He asked me to switch on my portable recorder, sat down at the piano and sang to me this entirely new composition. A week or two later I gave the recorded tape to Nils Lindberg asking him to make an arrangement for symphony orchestra for a TV programme I was contracted to make some weeks later in Stockholm. Nils was therefore prepared to help me with the big surprise that it turned out to be in Malmö. Some of my friends in the band assured me that D.E. was deeply moved during these rare moments of inactivity for him on the stage.

For my participation with Duke Ellington and his Orchestra during the Newport Jazz Festival earlier in July at the Lincoln Center in New York, Nils had made arrangements of *Checkered hat* and *Far away star*, both of which came to be of the greatest interest to the Maestro. You will find the former on this CD, but as no time

was given to the orchestra for rehearsals, here is where Nils, too, gets his surprise.

I would like to comment on *Somebody cares*. I heard this song for the first time when Duke played it to me inbetween rehearsals for THE MAJESTY OF GOD, the Third Sacred Concert, in London only two days before the Malmö event. Anita Moore and Tony Watkins were present and Duke then asked them to sing it for me as he was very anxious that I should get to know it. Duke always gave his singers a lot of freedom to improvise and give their versions but Anita and Tony, he thought, were improvising the song all through, never once singing the melody straight. Therefore, considering that I still had no written music nor lyrics given to me, I was taken by surprise, when I heard Duke announce that I should sing the song together with Anita and Tony. It was just as big a surprise for me to find the song included on this CD.

In spite of everything I am very glad that these concerts in Malmö got to be documented, as they marked the end of my dream-come-true, singing with my

Maestro. Apart from a Sacred Concert on November 11th 1973 in Santa Maria del Mar in Barcelona, we never saw each other again.

Alice Bab

4

◀ Åke Persson, Barry Lee Hall, Harold Ashby, Vince Prudente

▼ Johnny Coles, Rolf Ericson

◀ Rolf Ericson, Russell Procope, Chuck Connors, Harry Carney.
Photos: Tor-Björn Lyrhed, Malmö October 25, 1973.

5

Ellington and Sweden

The first time music by Duke Ellington was heard in Sweden was as early as 1925. During one month in Stockholm Sam Wooding's orchestra played a "Negro revue", Chocolate Kiddies, with music by Ellington, never performed on an American stage.

In the early 30's Ellington's fame grew quickly and both his records and his sheet music were sold in this country. The Swedish jazz periodical Orkester Journalen introduced Duke in 1935 as the greatest man in jazz and translated an essay by Ellington himself, entitled *It don't mean a thing if it ain't got that swing*.

In April 1939 it was time for Duke and his band to visit Sweden for a three week tour around the country. The tour was a big success and the halls were often sold-out. Swedish musicians were impressed by the Ellingtonians' ability to play a whole concert without written music. They knew the book by heart, except for a couple of new numbers written during the tour. Duke composed the beautiful

Serenade to Sweden as a thank you for the warm welcome he and his musicians had received here. It was premiered on the last of several Stockholm concerts, on April 29 which also was Duke's 40th birthday. He was awakened in his hotel room early in the morning by many of the leading musicians in Stockholm. The Big Band from the Swedish Radio played traditional folk dances to Duke's amusement. After the concerts there was a big reception for Duke at one of Stockholm's finest restaurants, with many musicians and show-people in town. He later said that he went to bed that night "very high and very happy".

Ellington told reporters that he hoped to be back soon. But mainly because of the war it lasted until 1950 for Ellington to return here on a shorter tour. On arrival by night train at the Stockholm Central Station early in the morning Duke and his men were saluted on the platform by the Thore Ehrling Big Band (including Arne Donnérus and Harry Arnold on saxes) together with lots of fans.

In the end of the 50's the Ellington orchestra visited us again and the concerts were very well received. As usual with visiting musicians jam sessions were organized after the concerts. In Gothenburg several Ellingtonians jammed with Swedish musicians. Clark Terry and Bengt-Arne Wallin played a trumpet duel, exchanging eights and fours – on the same instrument! And they became friends for the rest of their lives.

In February 1963 the Swedish TV recorded a one-hour Ellington show. Special featured guests were soloists from the Swedish Royal Opera Ballet choreographed by Birgit Cullberg, and the popular Swedish soprano Alice Babs sang some Ellington numbers and made a big impression on the band and the Maestro.

Round about midnight immediately after the TV show the Ellingtonians gathered with musicians from the Stockholm Philharmonic Orchestra to record Duke's three part suite *Night Creature* (a suitable name for such a night session), issued on the LP "Symphonic Ellington".

The Ellington band had now been

working for more than 14 hours, from the start of TV rehearsals to the last take of *Night Creature*. After a few hours sleep it was time to board a plane to Copenhagen. This tight schedule was discussed in the Swedish press and considered inhuman for high rated musicians of Ellington's calibre – Duke himself being at the age of 64. In an interview old timer Lawrence Brown commented that the band's manager Norman Granz had to get as much work as possible to be able to earn the necessary money to keep the band going. It was just a matter of getting used to the routine, in Brown's opinion.

When the band a few weeks later returned to the States, Duke and Billy Strayhorn stayed in Paris to make some special recordings. Duke invited Alice Babs for a couple of days – nights rather – that resulted in the LP "Serenade To Sweden".

Back in New York Duke hired the Swedish trumpeter Rolf Ericson, who was the first European musician offered a steady job by Ellington. Rolf played in

the band for about a year, but returned several times when Duke went on European tours.

1963 was a great year for the Swedish Ellington fans. The band also made a summer tour in the Swedish "folk parks", as extensive as the 1939 tour. At the Gröna Lund amusement park in Stockholm the band could be heard every night for a week, first in a 30 minute out-door concert. Then they moved into a restaurant to play "dance music". At this informal place with its relaxed atmosphere unexpected things happened. One night Alice Babs sat in the audience and was invited up on the stage to sing a few numbers.

The Swedish Radio and tv also recorded several of the Ellington soloists playing with Swedish musicians. That also happened during the many other Ellington tours to Sweden, from now on more or less every year up to 1973. On a couple of occasions in the late 60's Norman Granz presented Duke and the orchestra together with Ella Fitzgerald and her trio in a "package show". Granz

also released records from their Stockholm concerts.

In 1960 Duke had recorded Grieg's Peer Gynt suite, but that LP could not be found in Swedish record stores, as consideration was given to the upset Norwegian Grieg Foundation. During 1966 the dynamic Swedish composer Karl-Birger Blomdahl, head of the Swedish Radio music department, in a telecast claimed with great authority that such nonsense could not be tolerated! Ellington's treatment of Grieg's music had the highest artistic value. And so the Swedish Radio could play the record and soon afterwards it could be bought in Sweden.

At the two 1967 Malmö concerts Duke featured a guest vocalist instead of Ella: Alice Babs, and it happened to be on her 43rd birthday.

In 1968 Duke began a more advanced collaboration with Alice Babs. She was one of the important soloists in his new Second Sacred Concert premiered at The Cathedral Church of St. John the Divine in New York. The concert was also studio recorded and issued as a double album.

The next Ducal visit to Sweden was in the following year, 1969. Five of the musicians had also participated in the Swedish tour 30 years earlier: Cootie Williams, Lawrence Brown, Johnny Hodges, Harry Carney and Duke himself. Besides regular concert hall appearances there was also a tv concert with the Second Sacred Concert in Gustaf Vasa Church together with the Swedish Radio Choir, directed by Eric Ericson. And – of course – Alice Babs. In the band Rolf Ericson was playing trumpet again. His colleague, trombonist Åke Persson was added to the band at concerts in Berlin and Paris during the same tour. That happened again, for instance in Malmö in 1971, where both Rolf and Åke sat in the band.

In 1971 the Royal Swedish Academy of Music announced that Duke Ellington was an honorary member.

As requested from concert producer George Wein, Alice Babs performed with the Ellington orchestra at the Newport Festival in New York in the summer of 1973 and also recorded some titles. Among them was a Swedish folk song

with a text in English by Signe Hasso, now called *Far away star*, and arranged by Alice's Swedish accompanist Nils Lindberg. Alice and Duke also made a new version of *Serenade to Sweden*.

The autumn of 1973 was very adventurous for Alice Babs since Duke presented a new Sacred Concert in London, and part of that story is told by Alice herself in this booklet.

After Ellington's death in 1974 Alice Babs and the Nils Lindberg Big Band made a memorial concert at the Royal Academy of Music in Stockholm.

In 1994 the Duke Ellington Swedish Society arranged a three day convention with concerts and seminars that gathered many guests from abroad. Among the highlights of these events were Alice Babs singing and talking about her Ellington experiences.

In 1999 Duke's 100th birthday is celebrated also in Sweden with concerts, tv and radio programs.

ALICE BABS (born in 1924) became the Swedish swing idol when she was 16 years old. She made lots of records and also many films, especially during the 40's and 50's. In 1949 she sang at the jazz festival in Paris with a Swedish elite group. In the late 50's Alice, Svend Asmussen and Ulrik Neumann appeared with great success as the Swe-Danes, also in the States. Between 1963 and 1973 she was featured by Duke Ellington but not as a steady member of his organization. Ellington wrote many compositions with her special soprano voice in mind, not least for his Second and Third Sacred Concerts. She has over the years had a large repertory that includes many different kinds of music.

"She is probably the most unique artist I know" (Duke Ellington in his book *Music is my mistress*, 1973)

ROLF ERICSON (1922 – 1997), was one of the great Swedish jazz soloists. When he heard Louis Armstrong in Stockholm in 1933 he decided to be a trumpeter. Around 1940 he was

mentioned as a promising youngster, playing in big bands and jam sessions in Stockholm. After years with a couple of the leading Swedish dance and jazz bands, he emigrated to the USA in 1947, soon playing with orchestras like Charlie Barnet, Woody Herman and Stan Kenton.

He returned to Sweden now and then in the 50's, most of the time as a leader of his own group. Around 1960 he played in New York with Charles Mingus and others, and for one year he sat in the Ellington trumpet section, which he also did when the band toured Europe in 1969, 1971 and 1973.

ÅKE PERSSON (1932 – 1975) was already as a teenager known as a brilliant and personal trombonist. He was featured by many of the best bands in Stockholm and for many years he led the trombone section in Harry Arnold's Swedish Radio Studio Orchestra. Quincy Jones engaged him for his big band around 1960, and after that Åke worked mainly in big bands at German radio stations. He was also a member of the famous Clarke-

Boland Big Band. Count Basie and Duke Ellington hired him for some gigs during their European tours in the 60's and 70's.

NILS LINDBERG (born in 1933), pianist, arranger, composer. Led his own dance band around 1950, then he studied composition with Karl-Birger Blomdahl and other leading Swedish composers of serious music at the Stockholm conservatory. Made his record debut with the LP "Sax Appeal" in 1960, today an often reissued Swedish jazz classic. His three part "Concerto 63" for symphony orchestra and jazz group was televised all over Europe in 1963 (issued on CD in 1998). He normally works in a cross over mixture of jazz, European classical music, church music and Swedish folk music from his native Dalecarlia. In the early 70's he began his cooperation with Alice Babs on an ongoing basis.

The music

Many of the tunes in this album were played by the Ellington orchestra almost every day for years and years, often as "head arrangements" without written music parts, today a rare thing among big bands.

Rockin' in rhythm (composed in 1930) starts off with a typical Ellington piano solo, sometimes known as *Kinda Dukish*. The clarinet solo is composed and played by Harry Carney. After the trombone solo (by Vince Prudente) there is rather free ensemble playing with trumpeter Money Johnson in a leading role.

Creole love call (vintage 1927) features three clarinets, the solo this time by Russell Procope. The trumpet "answers" are played by Money Johnson and Rolf Ericson.

Caravan (from 1936) with its far out harmonic sonorities has solos by Carney on baritone and Duke on piano. Åke Persson plays the trombone lead in Caravan when the other trombone players do some percussion work. Åke has the solo

role together with "Geezil" Minerve in the riff like *In duplicate*, often used as a feature for the band's tenor saxists.

Take the A train, Billy Strayhorn's well-known number and for many years Duke's theme song, has over the years been a feature for trumpet players, mainly Ray Nance and Cootie Williams. Here is Rolf Ericson down at the solo mike doing a fine job.

Serenade to Sweden (written during Ellington's Swedish tour of 1939) uses the clear and clean voice of Alice Babs as an instrument together with Duke's piano (and one of the tenor saxes in the first part).

Checkered hat, written by Norris Turney for his mentor and predecessor Johnny Hodges, was arranged by Nils Lindberg, but since there was no time for rehearsal, the parts were played more or less at first sight by the band.

Spacemen has since the 50's been used as an uptempo feature for some of the soloists in the band, this time for the trumpeters Rolf Ericson, Johnny Coles and Barry Lee Hall together with an ad-

libbing Alice Babs, all four soloists hunting each other in an 8-, 4- and 2-bar chase.

Jeep's blues, a feature for (and by) Johnny Hodges since the late 30's, here with Alice Babs and her soprano in Hodges' place.

There's something about me, a composition given by Duke to Alice – read her comments elsewhere in this booklet. Here we have its premiere performance, with Nils Lindberg appearing on piano and Rolf Ericson in a beautiful solo on the fluegel horn.

Somebody cares, hardly rehearsed, with Alice and Ellington's regular vocalists in the front, in a very loose rendition and a lot of good humor.

After that follows still more loose and free wheeling music from a large number of encores from the last of the two Malmö concerts. First Duke introduces the band producer and tour manager, George Wein, head of the Newport Jazz Festival since the 50's, also a good piano player, which you can hear in this completely improvised version of *Take the A train*. Wein begins the piano solo and af-

ter some ad-libs by the three vocalists, you will hear one more Wein chorus and a bit more modern piano playing, this time by Nils Lindberg, while Duke was on the stage enjoying himself.

Suddenly, Duke was alone on the scene: "where'd the band go?". He sat down at the piano and started to play the old *St Louis blues* when the trombonists Åke Persson and Art Baron decided to join in. Baron seems to have an old time tuba in mind while Persson soon takes the leading solo. Dig also the excellent piano playing from Mr. Ellington! This is a golden moment of completely unprepared jazz impromptu.

The last of many encores is a tongue-in-cheek version of another oldie, the New Orleans favorite *Tiger rag*, with the two Swedes Ericson and Persson plus Money Johnson and Duke in solo statements. This is a rather atypical Ellington performance, a bit sloppy maybe, more a festive joke as the last number of a long night filled with highlights and also unusual Ellington music.

Alice Babs:

När jag tänker tillbaka på mitt drygt tio-åriga samarbete med Duke Ellington är det alla överraskningar han beredde mig, som jag tänker på först. Dom var alla lustbetonade – – – nästan. När som helst kunde han få ett infall att ringa till mig, var han än befann sig i världen. Det kunde inträffa när han blivit strandsatt på något sätt. Någon av hans reguljära sångerskor hade kanske fått förhinder. Han visste ju att han bara kunde räkna med mig om det gällde något speciellt eller i direkta nödsituationer. Eller så ville han veta om han kunde skriva för min röst i något verk han hade i tankarna. Eller bara hälsa från min son Lasse, som han träffat på någon flygplats eller stött på som purser i något Canada-plan. Nog satte det fart på adrenalinet när han ringde.

Kvällen innan den här Malmö-konerten var det stor uppställning i Westminster Abbey, där hans Third Sacred Concert *THE MAJESTY OF GOD* framfördes för första och enda gången på FN-dagen

den 24 oktober. Min medverkan hade blivit bokad sedan månader tillbaka. Det var bara det att man inte berättat för mig att det existerade en *tredje Sacred Concert*. För en gångs skull var det väl lite svårt att finna det lustbetonade i överraskningen att med bara några dagars varsel ställa upp med fem helt nya sånger framför en publik med Princess Margaret och Premiärminister Edward Heath i spetsen.

Allting gick emellertid bra trots att D.E. var mycket sjuk. Dom smärtstillande sprutor som Mercer gav sin far tycktes utan effekt. Vi hade blivit bjudna på supé till Edward Heath på Downing Street nr 10 direkt efter konserten och det hade även prinsessan Margaret, Ruth Ellington och ett fåtal personer till, men D.E. kunde bara stanna till vid "No. 10" på sin väg tillbaka till Dorchester Hotel för att lämna sin ursäkt för att han inte kunde närvara.

Men – att nästa dag möta Duke i Malmö uppenbarligen i toppform och med ett utseende som kom en att tänka på "that young apprentice piano player",

han brukade ibland presentera sig själv så från scenen, det blev kanske den största överraskningen av alla. Kunde det vara Åke Perssons trombon eller Rolf Ericssons trumpet som livat upp honom så? Det var inte ett vardagligt lyssnarnöje för the Maestro, som älskade dom båda svenskarnas spel och verkligen välkomnade varje tillfälle som bjöds att låta dom "sitta in".

Själv hade jag ett mycket speciellt skäl att önska Duke i högform till den här konserten i Malmö. Jag hade förberett *min* överraskning för *honom* genom att be Nils Lindberg komma ner från Dalarna för att ackompanjera mig vid uruppförandet av *There's something about me without him that really is not me*, en komposition som Duke hade tillägnat och givit mig vid en lunch fyra månader tidigare hemma hos sin syster Ruth i New York. Han bad mig sätta på min kassetbandspelare, satte sig sedan vid pianot och spelade och *sjöng* för mig denna helt nya komposition. Kassetten med upptagningen hade jag lämnat till Nils Lindberg och bett honom skriva ett arrangemang

för symfoniorkester till ett TV-program jag skulle göra i Stockholm några veckor senare. Nils var därför förberedd att hjälpa mig att överraska Duke i Malmö. Några vänner i orkestern påstod med bestämmdhet att D.E. var djupt rörd under dessa ögonblick av inaktivitet för honom på estraden.

Till mitt framträdande med Duke och orkestern vid Newport Jazz Festival i juli samma år på Lincoln Center i New York hade Nils skrivit arrangemang på *Checkered hat* och *Far away star*, och The Maestro fattade stort intresse för båda numren. Det förstnämnda finns med på denna skiva, men eftersom det inte fanns tid att repetera med orkestern i Malmö, blev detta också en överraskning för Nils.

En kommentar om *Somebody cares*. Jag hörde den för första gången två dagar tidigare, vid repetitionerna i Westminster Abbey, där Duke bad Tony Watkins och Anita Moore att sjunga den för mig, eftersom han var angelägen att jag skulle lära mig den. Duke gav alltid sina sångare stor frihet att improvisera och göra sina egna versioner, men han tyckte att Anita

och Tony improviserade hela sången igenom utan att någonsin sjunga den "straight". Med tanke på att jag fortfarande inte hade fått vare sig musik eller text, blev jag överraskad, när jag hörde Duke säga, att jag skulle sjunga den tillsammans med Anita och Tony på Malmö-konserten. Lika överraskad blev jag att finna att den versionen kommit med på den här skivan.

Jag är i alla fall mycket glad över att de båda konserterna i Malmö blev inspelade, eftersom de markerar slutet på min nästan livslånga önskedröm – som ju blev sann – den att få sjunga med Duke Ellington, Min Maestro. Bortsett från en kyrkokonsert den 11 november 1973 i Santa Maria del Mar i Barcelona träffades vi aldrig mer.

Alice T. Babo

Malmö January 26, 1967:
John Lamb bass,
Paul Gonsalves tenor sax,
Johnny Hodges, Russell Procope
alto saxes.
Photos: Lars Åström

16

Ellington och Sverige

Första gången musik av Duke Ellington spelades i Sverige var redan 1925. Under en månad i Stockholm framträdde Sam Woodings orkester i en s.k. "negerrevy", Chocolate Kiddies, med musik av Ellington, aldrig framförd på en amerikansk estrad.

I början av 30-talet växte Ellingtons berömmelse snabbt och både hans skivor och nothäften importerades till vårt land. Orkester Journalen presenterade 1935 Duke som jazzens störste och hade över-satt en artikel av Ellington med rubriken "It don't mean a thing if it ain't got that swing".

I april 1939 var det dags för Ellingtons första Sverige-besök: En rejäl treveckors-turné landet runt med idel fullsatta konsertlokaler. Svenska musiker imponerades av orkesterens förmåga att spela en hel konsert utan noter, fränsett ett par nya nummer som Duke skrev under turnén. Det var då den vackra *Serenade to Sweden* kom till, som ett tack för det varma mottagande orkesteren fått av den svenska

publiken. Den fick sitt uruppförande vid den sista av flera stockholmskonserter, den 29 april som också råkade vara Dukes 40-årsdag. Han väcktes den morgonen i sitt hotellrum av flera ledande svenska musiker och från radion kom medlemmar ur Sune Waldimirs orkester och spelade svensk gammaldans, till Dukes förnöjelse. Efter kvällskonserterna ordnades en stor mottagning för Duke på en av stadens finaste restauranger, tillsammans med många av våra egna musiker och underhållningsartister. Han berättade senare att han gick till söngs den natten "very high and very happy".

Ellington hoppades komma tillbaka snart, men på grund av kriget dröjde det till 1950 innan orkesteren återvände för ett kortare besök. Duke och hans musiker anlände med nattåg tidigt på morgonen och möttes på Stockholms Central av Thore Ehrlings storband med saxofonisterna Arne Domnérus och Harry Arnold samt mängder av fans.

I slutet av 50-talet besökte Ellington oss igen och konserterna blev mycket väl mottagna. Som vanligt vid utländska

17

jazzbesök ordnades jamsessions efter konserterna. I Göteborg jammade flera Ellingtonians tillsammans med svenska musiker. Clark Terry och Bengt-Arne Wallin spelade en trumpetduell med åtta och fyra takter var – på samma instrument! Och de blev vänner för livet.

I februari 1963 producerade svensk tv ett entimmes program med Ellingtons orkester och svenska gäster, Operabaletten med koreografi av Birgit Cullberg samt sång av Alice Babs i några Ellington-nummer. Duke och hans musiker blev djupt imponerade.

Omkring midnatt direkt efter tv-inspelningen bussades Ellington-bandet tillsammans med Stockholms filharmoniker till Europafilms studio för att spela in Dukes tresatsiga svit *Night Creature* (ett i sammanhanget mycket passande namn), senare utgivet på LP:n "Symphonic Ellington".

Ellingtons musiker hade arbetat i mer än 14 timmar, räknat från tv-repetitionen till den sista tagningen av *Night Creature*. Efter några timmars sömn flög de till nästa spelning, i Köpenhamn samma

dag. Svenska massmedia diskuterade detta pressade schema, som ansågs omänskligt för högt värderade artister av Ellingtons kaliber; Duke själv skulle snart fylla 64 år. Trombonisten Lawrence Brown – flera decennier hos Ellington – kommenterade lakoniskt i en intervju att managern Norman Granz var tvungen att ordna så mycket jobb som möjligt för att kunna hålla orkestern verksam. Det var bara en fråga om att vänja sig vid denna rutin, enligt Brown.

När orkestern några veckor senare återvände till USA stannade Duke och hans medarrangör Billy Strayhorn i Paris för att göra en del skivproduktioner. Duke inbjöd Alice Babs för ett par dagars – eller rättare sagt: natters – inspelningar, vilket resulterade i LP:n *Serenade to Sweden*.

Åter i New York anställde Duke den svenske trumpetaren Rolf Ericson, som var den förste europé som erbjöds fast arbete av Ellington. Rolf stannade i bandet i ett år, men återvände flera gånger i samband med orkesterns Europa-turnéer.

1963 var ett fint år för Ellingtons

svenska vänner. Orkestern gjorde också en treveckors sommarturné i folkparker, lika omfattande som 1939-sejouren. På Gröna Lund i Stockholm framträdde bandet varje kväll i en vecka, först i en halvtimmes utomhuskonsert från stora scenen, därpå "dansmusik" på restaurangen Dans In. I denna avspända och informella miljö kunde oväntade saker hända. En kväll satt Alice Babs bland publiken och lockades upp på estraden för att sjunga några nummer.

Sveriges Radio och tv spelade också in flera av Ellingtons solister tillsammans med svenska musiker, som Jan Johansson, Arne Domnérus med flera. Sådant inträffade även i samband med framtida Ellington-besök i vårt land, vilka nu blev i stort sett årliga fram till och med 1973. Vid ett par tillfällen i slutet av 60-talet presenterade Norman Granz Ellingtons orkester tillsammans med Ella Fitzgerald, något som Granz också gav ut på skiva, live från Stockholms Konserthus.

Duke hade 1960 spelat in Griegs Peer Gynt-svit, men den LP:n gick inte att köpa i Sverige. Man ville här inte stöta

sig med det upprörda norska Grieg-samfundet. Den dynamiske tonsättaren och musikradiochefen Karl-Birger Blomdahl hävdade med stor pondus i en tv-sändning 1966 att sådant nonsens inte kunde tolereras! Ellingtons tolkning av Grieg var av högsta konstnärliga dignitet, fastslog Blomdahl och rev demonstrativt bort radions dödskallemärkning av skivan, varpå den inte bara kunde spelas i Sveriges Radio utan också säljas i svenska skivbutiker.

På två Malmö-konserter i januari 1967 lanserade Duke en gästsolist i stället för Ella Fitzgerald, nämligen Alice Babs, och det råkade infalla på hennes 43-årsdag. Året därpå inledde Duke ett mer utvecklat samarbete med Alice. Hon var ledande solist i hans Second Sacred Concert som fick sin premiär i jättelika Cathedral Church of St. John the Divine i New York. Konserten studioinspelades och gavs ut på ett dubbelalbum.

Nästa Ellington-besök i vårt land ägde rum 1969. Fyra av musikerna hade också varit med på Sverige-turnén 30 år tidigare: Cootie Williams, Lawrence Brown,

Johnny Hodges och Harry Carney förtom Duke själv. Bortsett från sedvanliga konserthusframträdanden gjorde svensk tv en inspelning av Second Sacred Concert i GustafVasa-kyrkan tillsammans med Eric Ericson och radiokören samt – förstås – Alice Babs. Och i trumpetsektionen återfanns Rolf Ericson. Hans kollega, trombonisten Åke Persson hoppade in i bandet för ett par konserter i Berlin och Paris under samma turné. Och detta hände på nytt, till exempel i Malmö 1971, då både Rolf och Åke fanns i orkestern.

Det året, 1971, blev Duke för övrigt som första jazzmusiker hedersmedlem av Kungliga Musikaliska akademien.

Konsertpromotorn George Wein, mannen bakom Newport Jazz Festival, engagerade Alice Babs till sin festival i New York sommaren 1973, och som ”komp” valde Alice Duke Ellington och hans orkester. Vid det tillfället gjordes också skivinspelningar, bland annat av en svensk folkvisa med engelsk text av Signe Hasso, nu med titeln *Far Away Star*, och arrangerad av Alices svenska ackompanjator Nils Lindberg. Alice och Duke gjorde också

en ny version av *Serenade to Sweden*, med hennes sopran i en textlös melodistämma.

Hösten 1973 var mycket äventyrlig för Alice Babs, eftersom Duke med kort varsel lanserade henne i en helt ny Sacred Concert under det årets Europa-turné, vilken också blev Ellingtons sista.

Duke Ellington avled våren 1974, vid 75 års ålder. Senare under året gav Alice Babs och Nils Lindbergs storband en minneskonsert i Musikaliska akademiens konsertsal, dvs samma lokal som Rikskonserter idag driver på Nybrokajen 11.

1994 arrangerade den nybildade Duke Ellington Swedish Society ett tredagars symposium med konserter och seminarier, som även samlade många utländska gäster. Bland de mest uppskattade inslagen fanns Alice Babs, som sjöng och berättade om sitt samarbete med Duke Ellington.

1999 firas Ellingtons 100-årsjubileum också i Sverige med ett flertal större konserter, radioprogram etc.

ALICE BABS (f 1924) slog igenom som svensk swingidol vid 16 års ålder, inte minst tack vare filmen *Swing it* magistern. Hon gjorde mängder av skivinspelningar och medverkade i den svenska elitorkestern som blev en stor succé vid Paris-festivalen 1949. Under några år i slutet av 50-talet samarbetade hon med Svend Asmussen och Ulrik Neumann i Swe-Danes med framgångar även i USA. Åren 1963 – 73 sjöng hon vid speciella tillfällen med Duke Ellington, som också skrev kompositioner direkt för hennes personliga sopranröst, inte minst i hans Sacred Concerts. Hon har under åren haft en mycket bred repertoar i olika genrer. ”*She is probably the most unique artist I know*” (Duke Ellington i sin bok *Music is my mistress*, 1973)

ROLF ERICSON (1922 – 1997), en av de främsta svenska jazzolisterna, bestämde sig för att bli trumpetare när han hörde Louis Armstrong i Stockholm 1933. Omkring 1940 började han uppmärksammas som en lovande begåvning och under följande år spelade han i bland

andra Lulle Ellbojs och Seymour Österwalls orkestrar. 1947 emigrerade han till USA, där han snart återfanns i ledande storband med kapellmästare som Charlie Barnet, Woody Herman och Stan Kenton. Under 50-talet återkom han då och då till Sverige, ofta som ledare för egna grupper. Omkring 1960 spelade han i New York med Charles Mingus och ett år satt han i Ellingtons trumpetsektion, vilket han också gjorde i samband med orkesterns Europa-turnéer 1969, 1971 och 1973. Vid den tiden var Rolf mestadels bosatt i Tyskland.

ÅKE PERSSON (1932 – 1975) blev tidigt känd för sitt tekniskt avancerade och personliga trombonspel. Han lanserades i några av Stockholms främsta orkestrar och ledde i flera år trombonektionen i Harry Arnolds radioband. Åke Persson blev en av Sveriges internationellt mest kända jazzmusiker; 1960 som medlem i Quincy Jones orkester, därefter mestadels verksam i Tyskland. Han ingick också i Clarke-Boland Big Band och vid Europa-turnéer med Basie och Ellington.

NILS LINDBERG (f 1933), pianist, arrangör, kompositör. Ledde egen dansorkester omkring 1950, började sedan att studera komposition vid musikhögskolan i Stockholm för Karl-Birger Blomdahl och andra ledande tonsättare. Han gjorde sin skivdebut 1960 med den svenska jazzklassikern "Sax Appeal", sedan dess ofta återutgiven. Hans tresatsiga "Concerto 63" för symfoniorkester och jazzgrupp tv-sändes över hela Europa 1963 (inspelningen gavs ut på CD 1998). Sedan dess har han ägnat sig åt blandformer mellan jazz, europeisk konstmusik och kyrkomusik, hela tiden med i nära förhållande till "sitt" landskap Dalarnas rika folkmusik. I början av 70-talet blev han "huspianist" till Alice Babs, och detta samarbete pågår fortfarande.

Musiken

Många av låtarna på den här skivan fanns på Ellingtons konserter nästan dagligen i årtal, ofta som "head arr" utan nedskrivna stämmor.

Rockin' in rhythm (daterad 1930) börjar med ett typiskt pianosolo av Ellington, ibland framfört under titeln *Kinda Dukish*. Klarinettsolot är komponerat och spelat av Harry Carney. Efter ett trombonsolo av Vince Prudente kommer en rätt "fri" ensembleled med trumpetaren Money Johnson i en ledande roll.

Creole love call (1927) med tre klarinetter i en sektion, denna gång med Russell Procope i solorollen. Trumpet-"svaren" spelas av Money Johnson och Rolf Ericson.

Caravan (från 1936) med dess ganska ovanliga stämföring har solon av Carney på barytonsax och Ellington piano. Åke Persson spelar trombonstämman medan de övriga trombonisterna skramlar med diverse slagverksinstrument. Åke har tillsammans med "Geezil" Minerve solo-uppgifter i den riffartade *In Duplicate*, an-

nars ofta använd för att lansera bandets tensorsaxsolister.

Take the A train, Billy Strayhorn's välkända nummer och i många år Dukes signaturmelodi, har under årens lopp haft en trumpetsolist i huvudrollen, för det mesta Ray Nance eller Cootie Williams. Här heter solisten Rolf Ericson, som gör en strålande insats och en personlig tolkning.

Serenade to Sweden, som Ellington skrev under sin första Sverige-turné 1939, har Alice Babs och hennes kristallklara sopran som ett huvudinstrument, tillsammans med Dukes piano (och inledningsvis en av tensorsaxofonisterna i en understämman).

Checkedered hat tillägnades orkestrernas mångåriga altsaxsolist Johnny Hodges av hans efterträdare Norris Turney, arrangerades av Nils Lindberg, men eftersom det aldrig blev tid för repetition inför Malmö-konserterna spelades stämmorna i stort sett prima vista av orkestern.

Spacemen har sedan 50-talet använts som en ram för en solistparad i snabbt tempo, denna gång för trumpetarna Rolf Ericson, Johnny Coles och Barry Lee

Hall tillsammans med en improviserande Alice Babs – fyra solister som jagar varann genom låten i 8-, 4- och 2-takters avsnitt.

Jeep's blues, sedan slutet på 30-talet ett solonummer för (och av) Johnny Hodges, nu med Alice Babs och hennes sopran i Hodges ställe.

There's something about me, en komposition som Alice fick av Duke – vilket hon berättar om på annat ställe i detta häfte. Här får det sitt första framförande, med Nils Lindberg vid pianot och Rolf Ericson spelande ett vackert solo på flygelhorn.

Somebody cares var ett nytt nummer, knappast ens repeterat (se Alice Babs' egen kommentar igen!), med Alice och orkestrernas reguljära vokalisterna vid solistmikrofonen, i ett tøjbart och löst nummer med en myckenhet gott humör.

Därefter följer ännu lösare och mer uppknäppt musik, ett urval av ett stort antal extranummer från den sista av de två Malmö-konserterna. Det börjar med att Duke presenterar impressionen George Wein, mannen bakom Newport Jazz

Festival sedan 50-talet, tillika en bra pianist, vilket kan höras i denna fullständigt improviserade version av *Take the A train*. Wein inleder med ett pianosolo och efter en del sångliga ingivelser av de tre vokalisterna kommer Wein tillbaka med ännu ett solokorus, varpå följer lite modernare pianospel, denna gång av Nils Lindberg, medan Duke fanns på scenen och bara trivdes.

Med ens var Ellington ensam på estraden – "where'd the band go?". Han satte sig ned vid flygeln och började spela den gamla *St. Louis blues* när trombonisterna Åke Persson och Art Baron hoppade in. Baron tycktes ha en gammeldags tuba-spelare i tankarna medan Persson efter en stund tar huvudrollen i ett karaktäristiskt solo. Detta nummer är en liten godbit när det gäller totalt improviserad jazzmusik.

Det sista av många extranummer var en annan låt från jazzens barndom, New Orleans-favoriten *Tiger rag* i en något studentikos version med de två svenskarna Ericson och Persson som solister tillsammans med Money Johnson och Ellington. Detta är ett ganska otypiskt Elling-

ton-nummer, lite väl löst i kanterna kanske, men "med glimten i ögat" – avslutningen på en lång kväll med idel höjdpunkter och en hel del ovanlig Ellington-musik.

Front cover photo: Olle Karud, Expressen, Malmö ▶

Photo: Lars Åström

P2
CAPRICE

Highlights from the Swedish Radio Jazz Archives

CAP 21599

DUKE ELLINGTON IN SWEDEN 1973 featuring Alice Babs

Rolf Ericson, Åke Persson, Nils Lindberg. Recorded at Malmö Stadsteater October 25, 1973

- [1] **Rockin' in rhythm** (Ellington – Carney) 4'33
- [2] **Creole love call** (Ellington – Miley – Jackson) 3'39
- [3] **Caravan** (Tizol – Ellington) 2'58
- [4] **In Duplicate** (Ellington) *feat. Harold Minerve, Åke Persson* 4'22
- [5] **Take the A train** (Strayhorn) *feat. Rolf Ericson* 4'32
- [6] **Satin doll** (Ellington – Strayhorn) *as background to Duke presenting Alice Babs* 1'03
- [7] **Serenade to Sweden** (Ellington) *feat. Alice Babs* 2'14
- [8] **Checked red hat** (Norris Turney – Judy Spencer) *feat. Alice Babs (arr. by Nils Lindberg)* 4'21
- [9] **Spacemen** (Ellington) *feat. Alice Babs, Rolf Ericson, Johnny Coles, Barry Lee Hall* 4'04
- [10] **Jeep's blues** (Ellington – Hodges) *feat. Alice Babs* 4'18
- [11] **There's something about me** (Ellington) *feat. Alice Babs, Nils Lindberg, Rolf Ericson* 6'26
- [12] **Somebody cares** (Ellington) *feat. Alice Babs, Anita Moore, Tony Watkins* 5'27
- [13] **I'm beginning to see the light** (Ellington) *as background to Duke presenting George Wein* 1'05
- [14] **Take the A train** (Strayhorn) *feat. George Wein, Alice Babs, Anita Moore, Tony Watkins, Nils Lindberg* 5'04
- [15] **Encore: St Louis blues** (Handy) *feat. Duke, Åke Persson, Art Baron* 3'57
- [16] **Encore: Tiger rag** (LaRocca) *feat. Duke, Rolf Ericson, Money Johnson, Åke Persson, Vince Prudente* 3'36

The time of each title includes chats and applause. Total time: 62'

Harold Money Johnson, Johnny Coles, Barry Lee Hall, Mercer Ellington, Rolf Ericson tp & flh, Vince Prudente, Art Baron, Chuck Connors, Åke Persson tb, Russell Procope as & cl, Harold Geezil Minerve as, fl & picc-fl, Harold Ashby ts & cl, Percy Marion ts, Harry Carney bars, cl & bcl, Duke Ellington p, Joe Benjamin b, Quentin Rocky White dr, Alice Babs, Anita Moore, Tony Watkins voc.

Invited guest pianists: Nils Lindberg (11, 14) and concert producer George Wein (14).

Local producer: Bo Johnson Recording produced by Bosse Broberg Recorded by Göte Nilsson, new mix from original 8 track tapes by Inge Amundsen, digital master by Rune Andreasson, Tommy Dahlman CD-production: Jan Bruér, Lars-Göran Ulander

Liner notes: Alice Babs, Jan Bruér Graphic design: Pontus Reuterswärd Thanks to the Ellington Estate and George Wein.

Caprice Records/Sveriges Radio P2, Stockholm, Sweden © & © 1999. Made in the E.U.

CAP 21599

DUKE ELLINGTON IN SWEDEN 1973

CAPRICE

CAPRICE

DUKE ELLINGTON IN SWEDEN 1973

CAP 21599